



ပျို့ချွန်နန်းစေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အကြင်နာပဲ့တင်သံ

ဝန်း : ချီ သိန်းစေ့ကြည်

အခန်း (၁)

မိုးသားမိုးတိမ်တွေ ညိုမှောင်နေသည် ။ ညနေစောင်းရဲ့ အမှောင်ထု
ကို မိုးသားမိုးတိမ်တွေက ပိုပြီး မှောင်အောင်အားပေး ဖြည့်စွက်နေသည်
။

ခုတင်ပေါ်တွင် အသည်းအသန် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော
မိခင်ကိုပြုစုပြီး ချိုသဲကြည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖိစီးနေ
ပါသည် ။

ညိုမှောင်သော မိုးသားတွေက မိုးပေါက်တွေကို အသွင်ပြောင်းပြီး
သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်ပါတော့သည် ။

ချိုသဲကြည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ထိုမိုးသားတွေနှင့် အပြိုင်မျက်ရည်မိုး
တွေ ရွာနေပါသည် ။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ပင်ပန်းကြီး
စွာ ရှူရှိုက်နေသော မိခင်ရဲ့ ဝေဒနာကို ဖြည့်ပြီး မချီတင်ကဲ ရင်မှာ ခံစား
နေရသည် ။

ကျိတ်ငိုနေရာကနေ အသံထွက်မတတ်ဖြစ်နေ၍ မိခင်ရဲ့ ခုတင်ဘေး
ကနေ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက် လာပြီး ငိုလိုက်သည် ။ မိခင်အနားတွင် သူငယ်
ချင်း နွယ်နွယ်က ကျန်ခဲ့သည် ။

ဖွင့်ချငိုလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်အောင့်သက်မှုက လျော့ပါးသွားသည်
။ မှိုန်းပြီး ဝေဒနာရဲ့ ပြင်းထန်မှုကို ခံစားနေရာမှ ဒေါ်မြအေးက မျက်

လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မူန့်ဝါးသော အမြင်ကြားကနေ သမီးဖြစ်သူ ချိုသဲကြည်ကို ရှာဖွေသည်။ ။ သူ့အနားတွင် ရှိသော သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်က ဒေါ်မြအေး မျက်လုံးဖွင့်လာသည် ကို မြင်ပြီး တိုးလျှော့မေးသည်။ ။

"ဒေါ်လေး ... နေသာရဲ့ လားဟင် ..."

"မထူးပါဘူးကွယ် ... သမီးရော ..."

"ရှိပါတယ်၊ ဒေါ်လေး ..."

အခန်းတွင်းက အသံကိုကြား၍ ချိုသဲကြည်က မျက်ရည်စတွေကို အမြန်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ပါသည်။ ။

"မေမေ ... သမီး ဒီမှာ ရှိပါတယ်"

အသည်းကင်ဆာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော မိခင်ရဲ့ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထပြီး အရိုးပေါ် အရေတင်နေသော လက်ကို ကြင်နာယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"သမီးလေးကို မေမေ မှာ စရာရှိတယ်"

"ဘာများ လဲ မေမေရယ် ..."

"မေမေ့ရဲ့ ခုတင်အောက်က သေတ္တာထဲမှာ စာအိတ်အညိုတစ်လုံး ရှိတယ်"

"အဲဒါကို ယူပေးရမှာ လား မေမေ ..."

" မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်မြအေးက မောလျလွန်းစွာနှင့် စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။ ။

"မေမေ မရှိတော့ဘူးဆိုမှ အဲဒီစာအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ဖောက်ဖတ်ပါ"

"မေမေရယ် ... အဲဒီလိုစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ "

ချိုသဲကြည်က မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျ လာပြီး မိခင်ကို ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။

"မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် ... မေမေ့ကို ကတိပေးပါ။ မေမေမရှိတော့မှ အဲဒီစာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်ပါနော်"

"အဲဒီ စာအိတ်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့ လဲ မေမေရယ် ..."

"သမီးနောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ မေမေ တောင်းတဲ့ ကတိကို ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ..."

"စာအိတ်ထဲမှာ မေမေညွှန်ကြားထားတဲ့ အတိုင်း သမီး လိုက်နာပါနော်"

မေမေက ဘာတွေညွှန်ကြားထားမှန်း မသိသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မြအေးသည် လူ့ဘဝတွင် နေရတော့မည့် အချိန်ကာလသည် အလွန်နည်းပါးနေပြီဆိုတာ ဆရာဝန်ကပြောထားပြီး ချိုသဲကြည်က သိပြီးနေပါပြီ။

အသက်လေးဆယ်ကျော်သာ ရှိထားပြီး ရက်စက်ဆိုးဝါးလှသော ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြောင့် ဒေါ်မြအေးက လူ့လောကကြီးထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားရတော့မည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငြိတွယ်နေရသော သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝမှာ တစ်ယောက်က သေဆုံးရတော့မှာ ကို ချိုသဲကြည်က

လက်မခံနိုင်အောင်ပါပဲ။

အဖွဲ့ဘဝကနေ အမိမဲ့ဘဝကို ထပ်၍ ကြုံတွေ့ရတော့မည်။ အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်သာ ရှိသေးပြီး၊ မိဘမဲ့စွာ လောကကြီးအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရတော့မှာ ပါ။

ထိုအဖြစ်ကို တွေးလိုက်ရုံနှင့် ချိုသဲကြည်က ရူးသွပ်မတတ်ကြောက် လန့်နေပါသည် ။

"သမီးလေးရယ် ... မေမေမရှိတဲ့ နောက် သမီးလေး အဲလိုသိပ်စိတ် ထိခိုက်နေမယ်ဆိုရင် မေမေ အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး "

မိခင်ရဲ့ စကားကိုကြားရပြီး ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည် ။ လွတ်ထွက်သွားသော စိတ်ကို ပြန်၍ ထိန်းလိုက်သည် ။

"မေမေ့ကို ကတိပေးပါ။ မေမေ မရှိတဲ့ နောက်မှာ သမီးဘဝကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရှင်သန်စေရမယ်လို့ "

"ဖြေ လိုက်လေ ချိုသဲ"

ဘေးက သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်က သတိပေး၍ ချိုသဲကြည်က ဆို့နှင့် အက်ကွဲသော အသံနှင့် ဖြေလိုက်သည် ။

"မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို သမီးနေပါ့မယ်"

"သမီးရဲ့ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တက်တက်ကြွကြွဖြတ်သန်းပါ။ ဒါမှ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ဘဝကနေ မေမေ စိတ်ချမ်းသာမှာ "

"စိတ်ချပါ။ မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို သမီးနေပါ့မယ်"

ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းလွန်းသော်လည်း မိခင်စိတ်ချမ်းသာစေရန် ချိုသဲကြည်က ကတိပေးလိုက်သည် ။

စကားပြောပြီး မောလျှော့နှင့် ဒေါ်မြအေးက မှိုန်းနေပြန်သည်။ ။ ချိုသဲကြည်က ဝမ်းနည်းလွန်း၍ မိခင်အပါးက ထွက် လာပြီး မကြားလောက်သည့် နေရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုကြွေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

"သူငယ်ချင်းရယ် ... စိတ်ကိုထိန်းပါ"

သူငယ်ချင်း နွယ်နွယ်က သူ့ကို ချော့မော့လိုက်သည်။ ။

"မေမေ အဲလိုပြောတာတွေကို ငါမကြားရက်ဘူး နွယ်နွယ်ရယ် ..."

"သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် နင် နေပေးတဲ့ အတွက် ကုသိုလ်ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ... ဒေါ်လေးရဲ့ စကားကို ရင်ထဲမချပေမယ့် လက်ခံ နားထောင်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါသိပ်ဝမ်းနည်းတယ်"

"ကဲ ... မျက်ရည်တွေသုတ်၊ ဒီလို တအားငိုနေတာ ဒေါ်လေးသိရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်"

"အေးပါဟယ် ..."

ချိုသဲကြည်က မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မြအေးရဲ့ ညည်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ ပြေးမြင်နေရသည်။ ။

ဒေါ်မြအေးက နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ပဲ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြားက တွယ်ရာမဲ့ နွယ်ပင်လေးလို ချိုသဲကြည်ရဲ့ စိတ်ထဲ အလွန်လှုပ်ခတ်ပြီး တည်ငြိမ်မှုမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

နီးနီးနားနား ဆွေမျိုးညာတိ မရှိသော်လည်း နွယ်နွယ်ရဲ့ မိသားစုနှင့် အိမ်နီးနားချင်းကောင်းမှုကြောင့် ဒေါ်မြအေးရဲ့ ဈာပနကိစ္စအဝဝ အဆင်

ပြေပြေ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ။

အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော သူ့ကို နွယ်နွယ်က အဖော် လုပ်ပြီး လာနေပေးသည်။ ။ ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ဧည့်သည် တွေ လည်း မရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

သည် လိုအခါမှာ မိခင်ကို ချုံသဲကြည်က ပို၍ တမ်းတမိသည်။ ။

"ဒီလို တိတ်ဆိတ်နေတော့ မေမေ့ကို ပိုလွမ်းတယ်"

"သူ့ခမျာ ဝေဒနာကြီးကို မချီမဆုံ ခံစားနေရတာ၊ ဝဋ်ကျွတ်သွားတယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ငါ့အတွက် တစ်အားပါပဲ"

"ဪ ... ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးပြောခဲ့တဲ့ စာကို နင်မဖတ်ရသေးဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မေမေ့အတွက် ခေါင်းထဲမှာ မီးတောက်မတတ် ပူနေရလို့ အဲဒီစာကို မေ့နေတယ်"

"အခု ဖောက်ဖတ်ကြည့်ပါလား"

"အင်း ... ငါသွားယူလိုက်ဦးမယ်"

"ငါတို့ မသိသင့်တာတွေ ပါနေရင် ခက်မယ်၊ နင့်ဘာသာပဲ သွားဖတ်လိုက်လေ"

"နွယ်နွယ်ရယ် ... နင်နဲ့ ငါက ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက ညီအစ်မအရင်းတွေလို နေခဲ့ရတာ၊ မသိသင့်တာဆိုတာ ရှိသေးလို့ လား"

"ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ"

"တော်ပါ နွယ်နွယ်ရဲ့ ၊ အဲဒီစာကို နင်နဲ့ ငါ အတူဖတ်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချိုသဲကြည်က ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထထွက်သွားသည် ။ မိခင်ရဲ့ အခန်းကိုဝင်ပြီး ခုတင်အောက်က သားရေသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။

သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်စဉ် မိခင်ရဲ့ အထပ်လိုက်ရှိသော ပရုတ်ပန်းနံ့သင်းပျံ့နေသော အဝတ်အစားတွေကို မြင်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲဆိုသွားပါသည် ။

အဝတ်အစားတွေရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ချိပ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်အညိုရောင်တစ်လုံးကို တွေ့၍ ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။

အခန်း (၂)

စာအိတ်လေးကို ရင်မှာ အပ်ပြီး မိခင်ကို တမ်းတစိတ်ဖြင့် ရင်မှာ ကြေကွဲနေသည်။ ။

"ဒီမှာ တွေ့ခဲ့ပြီ"

နွယ်နွယ်အနားတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး စာအိတ်ကို နွယ်နွယ်အား ပြလိုက်သည်။ ။ စာအိတ်ကိုဖောက်ပြီး အတွင်းက စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။ စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်စဉ် ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရသော မိခင်ရဲ့ လက်ရေးကြောင့် ရင်ထဲ ဆို့သွားပြန်သည်။ ။

အချစ်ဆုံးသမီးလေး

ပထမဦးဆုံး မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ သမီးလေးရယ်၊ ဘာလို့ ခွင့်လွှတ်ခိုင်းရလဲဆိုတာ မေမေ ရှင်းပြပါ့မယ်။

သမီးလေးကို ဆယ့်ကိုးနှစ်လုံးလုံး မေမေ ဖုံးကွယ်လိမ်ညှာခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို ဝန်ခံပါရစေ။

သမီး ငယ်ငယ်တည်းက သမီးဖေဖေ သေဆုံးသွားပြီလို့ မေမေ လိမ်ညှာခဲ့ပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်တော့ သမီးအဖေ အသက်ထင်ရှားရှိနေဆဲပါ။

သူ့ကို စိတ်နာလွန်းလို့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ မေ

မေ့ရဲ့ ဘဝမှာ အားကိုးစရာ တွယ်တာစရာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်တဲ့ သမီးလေးကို မေမေရင်ခွင်ကနေ သူ ဆွဲထုတ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ မေမေ ဖုံးကွယ်ခဲ့တာပါ။

သမီးနဲ့ သမီးအဖေကို ရှင်ကွဲကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။

မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း လောကကြီးအလယ်မှာ နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။

ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ ဖေဖေဆီကို ဆက်သွယ်ပြီး ဖေဖေနဲ့ သွားနေပါ။ သမီးကို ဖေဖေက ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ကြိုဆိုပါလိမ့်မယ်ကွယ်။

ဆက်ဆက်သွားဖြစ်အောင်သွားပါ သမီးရယ်၊ သမီးမေမေစကားကို နားထောင်မှ ဖြစ်လေရာဘဝကနေ သမီးကို မြင်တွေ့နေရပြီး မေမေ စိတ်ဖြောင့်မှာ ပါကွယ်။

သမီးရဲ့ ဘဝအတွက် မေမေက ပြည့်စုံအောင်ထားပေးခဲ့ပေမယ့် သမီးအတွက် အကာအကွယ် အုပ်ထိန်းသူဆိုတာ လိုအပ်နေသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဖေဖေဆီကို သွားဖြစ်အောင် သွားပါကွယ်။

ဒေါ်မြအေးက ချိုသဲကြည်ရဲ့ ဖခင် ဦးစိုးဝင်းရဲ့ အလုပ်အကိုင်နှင့် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ရေးထားပေးထားသည်။

စာကိုဖတ်ပြီး ချိုသဲကြည်က ချုံးပွဲချ၍ ငိုသည် ။ သူနှင့်အတူ စာကိုလိုက်ဖတ်သော နွယ်နွယ်ကပါ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည် ။

"ဟင် ... ချိုသဲ ... ဒါဆို နင်ငယ်ငယ်တည်းက နင့်အဖေ သေသွားပြီဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်"

"အင်းလေ ... ဒီမှာ မေမေ ရေးခဲ့တယ်"

ချိုသဲကြည်က စာရွက်ကို ခေါက်ရင်းနှင့် ငိုပြန်သည်။ ။

"ငါ့အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ နွယ်နွယ်ရယ် ... အဖေတစ်ယောက်ကို အသက်ထင်ရှား ရှိနေတယ်ဆိုတာ အခုမှ ပဲ သိရတော့တယ်"

"ဒါဆို နင့်အဖေကလည်း နင့်ကို မတွေ့ဖူးဘူးပေါ့နော်"

"အင်း ... မေမေတို့ ဘယ်လိုနာကြည်းစရာဖြစ်ခဲ့လို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လုံးဝမတွေ့ကြဘဲ ရှင်ကွဲကွဲခဲ့ရလဲ မသိဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ချိုသဲရယ် ..."

"အဖေဆိုတာ ဓာတ်ပုံလေးတောင် မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ငါ၊ ဖေဖေရဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဌာန် မှန်းလို့ ကိုမရဘူးဟယ် ..."

"အေးနော် ... သွားတွေ့ရင် တစ်မျိုးကြီးနေမှာ ပဲ"

"ခုလောက်ဆို ဖေဖေလည်း နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ လား မသိဘူး"

"အင်း ... ပြောလို့ တော့ မရဘူးပေါ့"

"နင်ဘယ်တော့ နင့်အဖေဆီ သွားမှာ လဲ"

"ငါစိတ်ရော လူရော ပင်ပန်းနေတယ်၊ ချက်ချင်း မသွားချင်သေးဘူး"

"

"မသွားခင် အရင်စာရေးကြည့်လိုက်ပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ နင်ပေးတဲ့ အကြံ ကောင်းတယ်၊ စာအရင်ရေးကြည့်မယ်"

"အခုရေးပါလား"

"အင်း ... ရေးမယ် ငါဘယ်လိုရေးရမယ်ဆိုတာ နင်လည်း အကြံပေးဦးလေ"

"အေး ..."

နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး ဦးစိုးဝင်းထံ စာရေးလိုက်သည်။ စာကြမ်းရေးပြီးသားကို နွယ်နွယ်ကပဲ အချောကူးပေးလိုက်သည်။

"စာကို ငါသေသေချာချာ မှတ်ပုံတင်ပြီး ထည့်လိုက်မယ်"

"အေးပါဟယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ရှိရင် ပိုအဆင်ပြေမှာ နော်"

"အင်း ... မေမေက မသိလို့ပဲ မရေးခဲ့တာထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"မေမေတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် ဒီလိုကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်တစ်သက် မတွေ့ကြဘူးဆိုတော့ တော်တော် နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်ခဲ့လို့ ထင်တယ်"

"အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငါသိချင်လိုက်တာ"

"နင့်အဖေနဲ့ တွေ့ရင် သိရမှာ ပေါ့"

"အဖေဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတော့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရမှာ လို့ပဲ ငါ့ရင်မှာ စိုးရိမ်မိတယ်"

"စာရေးကြည့်ရင် နင့်အဖေရဲ့ သဘောထားကိုသိရမှာ ပါ"

"တကယ်လို့ ဖေဖေက လက်မခံဘူးဆိုရင် ငါ့ဘဝကို ငါ့ဘာသာပဲ ရ

ပ်တည်ရမှာ ပါ"

"လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ၊ အခြေအနေ အမှန်ကိုသိရမှ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့"

"အေးလေ ... ဟုတ်ပါပြီ"

အားပေးနေသော နွယ်နွယ်ရဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်သည် ။

"ရန်ကုန်ရောက်တော့ နင်အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပိုပြီး နီးစပ်သွားပြီပေါ့"

"မေမေကလည်း ငါ့ကိုဖြစ်စေချင်တယ်၊ မေမေဖြစ်စေချင်သလို ငါ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့"

"အေးပေါ့ဟယ် ... အခွင့်အရေးရရင် ကြိုးစားပေါ့"

"ဒါနဲ့ နင်တို့ ရဲ့ ဆိုင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ပဲ ဟိုမှာ အဆင်ပြေပြီး နေလို့ ရမယ်ဆိုရင် ရော င်းပစ်ရမှာ ပေါ့"

"ဆိုင်ကိုလည်း နင်ပစ်ထားတာ နှစ်ပတ်လောက်ကိုရှိနေပြီ၊ အလုပ် သမားတွေနဲ့ အကြာကြီး ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ဆိုင်ပြန်ထွက်ရမယ်"

"နင် အဆိုတော်မဖြစ်လည်း နင့်အမေထားခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးက နင်ဆက်လုပ်ရင် မကြောင့်မကြ နေနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်"

"အေးလေ ... သိပ်ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ နင့်ကို အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်"

"ငါသိပ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ အောင်မြင်အောင်လည်း ကြိုးစားချင်တယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ ... ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ပေါ့"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေပြီး ထမင်းစားချိန်ကိုပင် မေ့နေသည် ။

ချိုသဲကြည်ကား ငယ်စဉ်ကတည်းက သေဆုံးသွားပြီဆိုတာသာ သိခဲ့သော ဖခင်က ရုတ်တရက် သူ့ဘဝထဲသို့ ရောက်လာသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသလို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး ဖြစ်နေသည် ။

အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသော ဖခင်ကို ယခုအချိန်အထိ မတွေ့ရသေး၍ ဝမ်းနည်းသည့် ခံစားမှုကို ခံစားမိသလို ထိုဖခင်နှင့် တွေ့ဆုံရမည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာမိပြန်သည် ။

နွယ်နွယ်က စာကိုပျောက်ရှုမှာ စိုးရိမ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် စာတိုက်တွင် မှတ်ပုံတင်ပြီး ရန်ကုန်ကို ထည့်လိုက်သည် ။

ချိုသဲကြည်က နောက်တစ်နေ့တွင် ဖွင့်ထားသော အထည်ဆိုင်ကို သွားသည် ။ စိတ်ချရသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးပြီး လွှဲထားခဲ့သည် မှာ နှစ်ပတ်ကျော်နေပါပြီ။

"ဘယ်လိုလဲ တင်ရီ၊ ဆိုင်က အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြောပါတယ် မမချိုသဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ပတ်ထဲတော့ ကုန်တွေ လျော့ နေလို့ ဖြည့်ရမယ်"

"အင်း ... မဖြည့်သေးဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိတာပဲ ဆက်ရောင်းရင် ကောင်း မယ်"

"ဘာပြုလို့ လဲ မမချိုသဲရဲ့ ... တော်ကြာ ကျွန်မတို့ ဖောက်သည် တွေ ကုန်မရှိလို့ အခြားဆိုင်ကို ရောက်ကုန်ဦးမယ်"

"ဒီဆိုင်က ရောင်းရင် ရောင်းပစ်ရမှာ လေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ လဲ"

"မမ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရင် ပြောင်းရမှာ မို့လို့ "

"ဘာပြုလို့ ပြောင်းရမှာ လဲဟင် ..."

"မသေချာသေးပါဘူး၊ သေချာရင် ပြောမယ်နော်"

ချိုသဲကြည်က ဖခင်ရဲ့ အကြောင်းကို လောလောဆယ်မပြောချင် သေး၍ စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"မမချိုသဲ ... အဆိုတော် လုပ်တော့မှာ လား"

"မပြောတတ်သေးပါဘူးကွယ်"

ဆိုင်တွင် ပစ္စည်းစာရင်းနှင့် ရောင်းရငွေတွေကို တင်ရီက စာရင်းနှင့် အတိအကျအပ်သည်။ ။ ချိုသဲကြည်က စစ်ဆေးယူသည်။ ။

ညနေ ဆိုင်ပိတ်ပြီး သီချင်းလေ့ကျင့်ရာ တီးဝိုင်းဆီသို့ သွားသည်။ ။

"ဟော ... ချိုသဲ ... လာ ... လာ"

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်က ချီသဲကြည်ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ။

"နေကောင်းလား ချီသဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ နေမကောင်းတာနဲ့ သေတာရောဆိုတော့ ကိုတာတို့ ဆီ ချီသဲ မရောက်တာကြာပြီ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်"

"အခု ကိုတာတို့ ဝိုင်းရော အငှားတွေလိုက်လား"

"အင်း ... မင်္ဂလာဆောင်မှာ သာ သီဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး"

"ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ပွဲတစ်ပွဲရှိတယ်၊ ချီသဲ လိုက်ဆိုဦးမလား"

ကိုတာတို့ ဝိုင်းငှားသည့် ပွဲတချို့တွင် ချီသဲကြည်က တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်တမ်း လိုက်ဆိုလေ့ရှိသည်။ ။

"မေမေ့အတွက် ချီသဲ မဖြေသိမ့်နိုင်သေးလို့ သီချင်းဆိုချင်စိတ်လည်း မရှိသေးဘူး"

"ဟုတ်တာပေါ့ ချီသဲရယ် ... စိတ်ကိုဖြေပါ"

"ချီသဲရင်ထဲမှာ မေမေ့အတွက် သိပ်ထိခိုက်ခံစားနေရပေမယ့် အတန်ခိုင်းဆုံး ကြိုးစားပြီး ဖြေနေပါတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ တရားနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဖြေပါနော်"

"ဒါဆို ချီသဲ ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ကိုတာရဲ့ အိမ်မှ ပြန်လာသည်။ ။ မိခင် အားပေးခဲ့သော သည် အနုပ

ညာအလုပ်ကို ချုံသဲကြည်က ဆက်လက်ကြိုးစားသွားမည် ဖြစ်သည်။ ။
